

Sygn. akt II Ca 87/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko W. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 12 października 2017 roku, sygn. akt I C 2473/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo,

2. zasądza od powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego W. P. kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 87/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 maja 2017 roku skierowanym przeciwko W. P., powód (...) z siedzibą w W. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 3.359,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty manipulacyjnej.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym (...) Bank Spółka Akcyjna umowy pożyczki nr (...) z dnia 12 listopada 2007 r., na podstawie której Bank przekazał pozwanemu środki pieniężne. Pozwany nie dotrzymał warunków umowy i nie dokonał na rzecz Banku płatności w terminach i wysokościach przewidzianych w umowie wobec czego Bank wypowiedział przedmiotową umowę pożyczki. Następnie na podstawie umowy cesji (...) Bank S.A. zbył wymagalną wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego na rzecz H. 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, który w dalszej kolejności w dniu 25 kwietnia 2017 r. zawarł umowę przelewu wierzytelności z powodem (...) z siedzibą w W..

Dnia 19 czerwca 2017r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w osobie Referendarza sądowego wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 28 czerwca 2017 r. pozwany W. P. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 19 czerwca 2017 r., w którym zaskarżył nakaz w całości.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany nie kwestionował, iż zawarł z pierwotnym wierzycielem w dniu 12 listopada 2007 r. umowę pożyczki na kwotę 1.384,00 zł oraz, że nie dokonał spłaty całości zadłużenia w terminie. Jednocześnie podniósł, że dopiero w 2016 r. Bank zwrócił się do pozwanego o spłatę pozostałej części należności proponując, iż w przypadku wpłaty 50,00 zł zostanie umorzona część kosztów udzielonej pożyczki. Pomimo wpłaty na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej wskazanej kwoty, w trakcie kolejnej rozmowy z pracownikiem Banku pozwany otrzymał informację o sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Wyrokiem z dnia 12 października 2017r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanego W. P. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 3.359,93 złotych (trzech tysięcy trzystu pięćdziesięciu dziewięciu złotych i dziewięćdziesięciu trzech groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 31 maja 2017 roku do dnia 12 października 2017 roku oraz zasądzoną w punkcie pierwszym wyroku kwotę rozłożył na 16 (szesnaście) miesięcznych rat płatnych do końca każdego miesiąca począwszy od uprawomocnienia się wyroku – w tym 15 (piętnaście) równych rat, każda po 200 złotych (dwieście złotych) i ostatnia 16 (szesnasta) rata w kwocie 359,93 złotych trzystu pięćdziesięciu dziewięciu złotych i dziewięćdziesięciu trzech groszy) nie obciążył pozwanego W. P. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda (...) w W..

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 12 listopada 2007 r. pozwany W. P. zawarł z (...) Bank Spółka Akcyjna umowę nr (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 1.384,00 zł.

Pozwany W. P. nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania i nie dokonał na rzecz pożyczkodawcy płatności w terminach i wysokościach przewidzianych w umowie. Umowa uległa rozwiązaniu, a roszczenie pożyczkodawcy wobec pozwanego stało się wymagalne.

(...) Bank S.A. podjął czynności zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu. Powód poinformował pozwanego o nabyciu w stosunku do niego wierzytelności.

Na podstawie umowy cesji (...) Bank S.A. zbył wymagalną wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego na rzecz H. 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, który w dalszej kolejności w dniu 25 kwietnia 2017r. zawarł umowę przelewu wierzytelności z powodem (...) z siedzibą w W..

Mając takie ustalenia Sąd zważył, iż roszczenie powoda podlegało uwzględnieniu w całości z uwagi na uznanie powództwa przez pozwanego.

Uzasadniając swoje roszczenie powód podnosił, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki nr (...) w dniu 12 listopada 2007 r. Powód dochodzi zaś wierzytelności jako cesjonariusz. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Nie oznacza to jednak pogorszenia sytuacji dłużnika, gdyż przysługują mu nadal – choć już przeciwko nabywcy wierzytelności – wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie pozwany W. P. nie kwestionował twierdzeń zawartych w pozwie, a przede wszystkim istnienia i wysokości zobowiązania. Ponadto w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany potwierdził okoliczności, iż zostały podjęte próby pozasądowego rozwiązania sporu oraz, że został powiadomiony o umowie cesji wierzytelności. Jednocześnie pozwany podniósł, iż zadłużenie powstało z uwagi na jego trudną sytuację finansową, a także z powodu innych zaciągniętych zobowiązań. Powyższe nie może być jednak traktowane jako skuteczny zarzut.

Należy takie twierdzenia zawarte w sprzeciwie traktować jak quasi uznanie powództwa.

Jak stanowi art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszym przypadku Sąd nie miał wątpliwości, iż uznanie powództwa przez pozwanego nie spełnia żadnej z powyższych przesłanek zaś sytuacja W. P. wynika wyłącznie z jego problemów finansowych. Pozwany nie wskazał jednak jakiego rodzaju okoliczności uniemożliwiły mu spłatę zadłużenia. Ponadto W. P. nie załączył do sprzeciwu żadnych dowodów na potwierdzenie dokonania na poczet należności wpłaty 50,00 zł.

Z tych względów Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Na podstawie art. 148² § 1 k.p.c. Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie ze wskazanym przepisem Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Z uwagi na bezsporne okoliczności sprawy wobec uznania powództwa przez pozwanego W. P. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błędne ustalenia faktyczne w kwestii wysokości zobowiązania pozwanego
- brak uwzględnienia dokonanych przez pozwanego wpłat,

Nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia podkreślając iż zobowiązanie zaciągnął w 2007r. spłacał je do listopada 2008r. natomiast powód wytoczył powództwo dopiero w 2017r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna .

Rozważenie podniesionych zarzutów należy rozpocząć od oceny zgłoszonego przez pozwanego na etapie postępowania apelacyjnego zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne. (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 baza Legalis oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, baza Legalis).

Podniesiony przez pozwanego zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Zgodnie

z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny inaczej nie stanowi, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie objęte pozwem jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej gdyż wynika ono z zawartej przez bank z pozwanym umowy bankowej. Dokonywanie cesji wierzytelności nie zmienia charakteru roszczenia jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W pozwie pełnomocnik powoda wskazał, iż wymagalność roszczenia nastąpiła w dniu 25 kwietnia 2017r. Bliższa analiza pozwu wskazuje, iż tym dniem w ocenie powoda jest dzień zawarcia umowy przelewu wierzytelności na mocy której powód nabył wierzytelność bankową. Tymczasem jak wynika z treści pozwu zobowiązanie pozwanego powstało w 2007r. a powód spłacał je jak twierdzi do listopada 2008r. od tamtej chwili zaprzestał dokonywania jakichkolwiek wpłat. Skoro zatem od tamtego czasu Euro Bank tj. pierwotny wierzyciel nie podejmował żadnych kroków aby wyegzekwować należność to zasadnym jest twierdzenie, że należność ta uległa przedawnieniu. Bieg przedawnienia może ulec przerwaniu ale należy pamiętać, iż przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). W toku postępowania strona powodowa nie wykazała aby bieg przedawnienia był przerywany przez jakiegokolwiek czynności poprzednich wierzycieli.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu nie doszło także do zrzeczenia się przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia co prawda nie wymaga żadnej szczególnej formy, nie mniej aby uznać, iż dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go.

W orzecnictwie przyjmuje się przy tym, iż możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia tylko wówczas, jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 2002 r., sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Tymczasem w niniejszej sprawie nie sposób wywieźć, iż pozwany w sprzeciwie uznał roszczenie sam Sąd zresztą posługuje się pojęciem quazi- uznanie zdając sobie sprawę z tego, że nie można mówić o zwykłym uznaniu a tym bardziej o zrzeczeniu się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając zatem na uwadze fakt przedawnienia roszczenia objętego pozwem i podniesienie przez pozwanego odpowiedniego zarzutu na podstawie art. 386§1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok i oddalić powództwo.

Konsekwencją oddalenia powództwa było rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, a to na podstawie art. 98 k.p.c.